

Németh István Péter

Kihullt lapok az Árva-kalendárkából

(picinke dalok szüleim emlékének)

LIII.

Oly néma. Bár kerepelne.
Nyelvem messzire ment harang nyelve.
Elhullt tejfogaim –
Kockáz véletek ördög,
Csörgéstek ím a rím
Hogy e dal fölött ücsörgök
Míg a nagy csöndből
Egy sötét ajtó rám nem döndül.

LIV.

Homlokod havasán akárha
Madárka-
Vércsöpp egyetlen
Szeplőd is. Alatta mosolyod rebben.
Ám pirosa nem lehet ében.
Vonja picinke dal, ím, be
Megint ikeri cseresznye-színre,
Ne alvadjon ruhád rigó-sötétjében!

LV.

Mikor már nem is várnád,
Ő jön el
Reggelente. Mert él.
Nem arannyal. Nem is gyönggyel.
Csak hogy megigazítsa a párnát
Az éji setét után; ne maradjék úgy
De mindig égbolt-domború legyen
A behorpadott mese.

LVI.

Mióta nem véd más, és Te röpitsz
Akárha cinkét a tűztövis,
S Te kívánsz álmod, gyermek
Vagyok, és a hópelyhek
Dunnámban keringelnek,
Már magam lennék mindörökre
Egyiknek válladig való röpte
Csak mint nyárfa-szöszöcske.

LVII.

Nagyon úgy nézett ki,
Hogy erről a napról semmi
Följegyzésre méltó nem akad,
Hogy lám, nincs új a Nap alatt.
Aztán jó egy rigó csak, csőre
Nyírbarkáktól telis-teli,
Így röppen a háztetőre
És a dalát még így is énekeli.

LVIII.

Mikor a takaró alól az egyik
Lábam egészen még kint van,
Ám pilláim alatt már megjelenik
Éjfél utáni első álmaimban:
Ahogy oldaladon fekszel – a tested,
Vagyis csak csodás körvonala, mondd,
Ennél szebbet a Piktör mit festhet?
Tán hegyek sziluettjével a Balatont.

LIX.

Mit is akarhatnék
Többet? Picinke dalt még
Bízz, Uram, rám párat,
Adj kegyelemként
Hozzá rímet és refrént –
Úgy legalább nem várat
A jutalom sem hóttig:
Egy szívtől is meghálálódik.

LX.

A Rókarántó tetejéről nincsen
A Badacsony, se Fonyód távol,
S derengnek Tapolca házai a Jóisten
E legszebb tájképszobájából.
Unhatnám körben talán
Az eget-vizet? Mégsem. De csakis
Szíved alá vágyom, édesanyám,
A Csobáncnál immár a föld alatt is.

LXI.

A városszéli kenyérgyárnál
((Hol vasárnap boltban jártál
És csupa hullt morzsa, csöppent fagylalt
Meg tócsa is az aszfalt.))
Tán hozzád szelídülnek ((Akárha
Rigók, kik kertedből szólnak mostan.))
Az őzek. ((Itt Isznak szemed láttára.
Majd szökkennek újra megriadottan.))

LXII.

Reggel rákezdi a rigó.
Fújja a kertben már trilláit.
Ama régi nótát. Hogy élni jó!
Fütyüli egészen napnyugtáig.
Ami előbb csak nekem napszentület.
Mert a setét még odébb van neki.
A fák csúcsára mindföjebb ülhet,
Hol dalát fényben tovább zengheti.

LXIII.

Új hittérítők csöngettek
A kerti kapun, s két mondatuk között
Anyám e jóembereknek
Fölmutatott egy rigóra, – ott röpködött
A lombokon, a pannoni égen, akárha
A Jordán vizénél glóriás madárka.
És ember azóta nem mondhat-kérhet
Előttem ennél szebb Istenérvet.

LXIV.

Idegenbe adott kölyökkutya
Anyja szagával átitatott rongyára
Gondolok, míg abból a levendula
Bokrocskából tépek az otthoni párna
Alá, mely édesanyám lábfeje
Fölött a síron nődögélt.
Így vackolódom ágyamba bele,
Hogy ne érezzek örök éjt.

(2013–2015)